

КОЙТО СЕ ТРУДИ, НЕМУ И БОГЪ ПОМАГА.

I.

— Не плачи, не плачи, мило дѣте! Богъ ще се смили надъ насъ Донеси малко пръчки за огъня!

— Нѣма вече дърва, миличка мамо! Колкото пръчки имаше, азъ ги изгорихъ вчера. Какво да правя? Много ми е студено: прѣститѣ ми посинѣхъ, не мож да ги усѣщамъ Гладенъ съмъ. Днесъ троха хлѣбъ не съмъ турилъ въ устата си. Охъ, колко е студено сега!

И наистина, отъ часъ на часъ ставаше все по-студено и по-студено. Студения вѣтъръ непрѣставаше да пѣе грозната си зимна пѣсенъ, която никого не веселеше. Всѣкой се сгушилъ при топлитѣ соби и си мислеше да ли ще бжде честитъ да доживѣе до топлото лѣто.

Снѣгътъ на голѣми парцали затрупваше всичко. На всѣкъдѣ пусто: нищо не се виждаше.

Тежко и горко на тѣзи хорица, които не сж се приготвѣли да посрѣщнатъ лютата и немилостива зима!

Тамъ, хей, на край селото, близо до училището, едвамъ се вижда една малка колибка. Още малко и снѣгътъ ще ѝ затрупа цѣла. Нищо не се виждаше около нея. Само единъ срутенъ коминъ стърчеше нагорѣ. Никой не можеше нито да приближи, нито пъкъ да излѣзе отъ нея. Вѣтърътъ яростно ѝ шибаше отъ всѣка една страна.

Но имаше ли хора въ тази забравена колибка?

Да. Една стара жена и едно момченце сѣдѣхъ близо до огнището, на което не се виждаше нито искрица огънь. Пѣсенята на студения вѣтъръ много добръ се чуваше отъ вжтрѣ и сегисъ, тогисъ ги милваше съ студениятъ си ржцѣ Отвжтрѣ въ колибката бѣше тѣй пусто, както и отвънъ.